

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 86.

Sjette Session.

69de Møde.

Fre dagen den 30te Marts.

(Forts.)

Ordføreren: (Drieser) Den Forandring, som Lovforslaget angaaende Næringskat og Hjelpekst i Staden Kjøbenhavn har undergaaet i det andet Thing, bestaaer i, at Værdigheden for denne Lov, som dette Thing havde bestemt til $4\frac{1}{2}$ Aar, ved Folkethingets Beslutning er bleven indskrænket til $3\frac{1}{2}$ Aar. Denne Forandring har Udvalget ikke kunnet billige med Undtagelse af et enkelt Medlem, der i denne Henseende har antaget, at den nye Skat kunde lignedes paa en anden Bæft. Naar imidlertid Udvalget ikke desto mindre har indstillet at vedtage Lovforslaget saaledes, som det nu er kommet fra det andet Thing, maa det være mig tilladt med nogle faa Ord at motivere denne Indstilling. Som bekendt, har Communalbestyrelsen bestemt og gjentagende udtalt sin Formening om, at en samlet Skat efter Formue og Leilighed eller rettere en Indkomstskat vilde i flere Henseender være at foretrække fremfor to særskilte personlige Skatter, som have deres Vanskelighed og Besværlighed saavel med Hensyn til Paaligningen som med Hensyn til Sikkerheden for at ramme det Rette, eller den Lighed, som i saa Henseende bør finde Sted. Men, da baade det fra raadte og det nuværende Ministerium nægtede at indrømme en saadan Skatts Indførelse, fandt Communalbestyrelsen sig nødt til at gaa ind paa det Forslag, som fra Regjeringens Side gjordes, nemlig at indføre to særskilte personlige Skatter. Denne Communalbesty-

relsens Formening har Udvalget eenstemmigt deelt, og i den Anledning har man haft en Conference med den høitærede Indenrigsminister; men Regjeringen vedbliver sin Formening om, at der bør være 2 personlige Skatter, den ældre Næringskat og den foreslaaede Hjelpekst. Men, naar saaledes Udvalget er gaaet ind paa disse 2 særskilte personlige Skatter, var det under Forudsætning af, at den Tid, Loven skulde være, blev saa lang, at det ogsaa kunde prøves, hvorvidt den var hensigtsmæssig eller ikke. I saa Henseende har nu Folkethinget foretaget en Forandring, og Udvalget frygter for, at den Tid, som nu er indrømmet til at prøve Loven i, turde blive vel kort. Jeg behøver vist ikke at udhæve, at de Personer, der hidtil have været fritagne for enhverformhelst personlig Skat, ligesom ogsaa de, der vel tidligere have svaret saadan Skat, men nu faae den forøget, just ikke med særdeles Tilfredshed vilde modtage denne nye eller forøgede Byrde; der vil altsaa altid være en Deel, og man tør vel sige i Begyndelsen en stor Deel, der vilde være utilfredse med denne Skat, især, naar der hensees til, at det ved de første Ansættelser, eller maaskee rettere i de første Aar, denne ny Skat, Hjelpeksten, bliver paalagt, vil have sine særdeles Vanskeligheder at faae den lignet efter et retfærdigt Forhold af Mangel paa tilstrækkeligt Kjendskab til de vedkommende Statterdere. Der maa absolut hengaae nogen Tid, inden Rettelser kunne finde Sted i saa Henseende, og de $3\frac{1}{2}$ Aar turde derfor maaskee dog, saaledes som Udvalget har antaget, være en vel kort Tid. Naar imidlertid Udvalget dog er gaaet ind derpaa, er det, fordi der ikke kan tænkes paa i den Henseende nu at frembringe nogen For-